

Når undervisningsministeren så har givet udtryk for, at han ikke har beviser nok til at vinde en retssag mod Tvind, kan jeg kun blive endnu mere bekymret for denne sag.

Som det eneste folketingsmedlem for Lejrekredsen – Jørgen Jørgensens gamle radikale højborg, men også et sted, hvor friskoletanken lever – kan jeg kun sige, at jeg er stærkt bekymret over, at en radikal undervisningsminister netop i en sag, der drejer sig om de frie skoler, kan bryde med så fundamentale retsprincipper, og ligesom fru Birthe Rønn Hornbech håber jeg, at ministeren kommer på andre tanker.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Det er jo ikke min forespørgsel, så det tilkommer vel heller ikke mig at takke for debatten, men jeg er glad for, at debatten er forløbet sagligt, og at vi ved denne lejlighed i højere grad beskæftigede os med indholdet af de lovinitiativer, som er lagt på Folketingets bord med udgangspunkt i den måde, som Tvindkoncernen – ikke i selskabsretlig forstand, men skolekoncernen – forvalter og administrerer sine skoler på.

Om det dagsordensforslag, der er fremsat af et flertal af partierne, kan jeg sige, at regeringen selvfølgelig kan leve med det i den udformning, det har, og med den åbning for fortsat at overveje, hvordan vi kan imødekomme noget af den kritik og de bekymringer og betænkeligheder, der har været fremme, som jeg har givet til kende.

Jeg ved endnu ikke, hvordan det skal gøres, men jeg vil ikke fordybe mig yderligere i det i debatten her, men der er et par ting, som jeg i hvert fald er nødt til at understrege:

Hr. Bruno Jerup sagde tidligt i debatten, at jeg – eller det var måske regeringen – havde underforhandlet med nogle partier her for at være sikre på at kunne komme igennem med dette lovforslag.

Den bemærkning er jeg ked af, for hr. Bruno Jerup har jo hele vejen igennem ligesom andre ordførere for partierne været fuldt orienteret om, hvad jeg har beskæftiget mig med i denne sammenhæng, og det hænger jo nøje sammen med, at Folketinget for mere end ½ år siden skulle have en forespørgselsdebat om Tvind, som efter aftale med partierne aldrig blev gennemført, fordi vi i fællesskab havde et ønske om grundigt at få skabt et grundlag for at kunne vurdere Tvindimperiets virksomhed.

Ved den lejlighed lovede jeg partierne til staidighed at holde dem orienteret og drøfte mulige initiativer, og det er det, der er sket, og det ved hr. Bruno Jerup selvfølgelig godt, og derfor er der ingen grund til her at prøve at give indtryk af, at der har været spekulative overvejelser. Det har der ikke, og det kan jeg se på hr. Bruno Jerup at han er helt med på.

Så har hr. Aage Frandsen, som er ordfører for forslagsstillerne, brugt udtrykket – og jeg noterede det omhyggeligt – at vi ville nedlægge alle skoler, og hr. Gert Petersen sagde i en kort bemærkning, at vi ville forbyde 32 skoler.

Ingen af tingene er rigtige, men det kan være en fortaelse, og vi skal jo være gode ved hinanden.

Sagen er, at vi stopper et tilskud til et antal skoler, som rummes inden for koncerndannelsen. Skolerne kan leve videre, og vi har ganske mange private skoler her i landet.

Må jeg minde om, at da Det Nødvendige Seminarium under Tvindkoncernen ikke længe kunne oppebære tilskud, levede seminariet videre. Det skabte ganske vist efterfølgende problemer, fordi – og det siger i øvrigt også noget om Tvindimperiet – de elever, der gik på Det Nødvendige Seminarium, ikke var klar over, at de indimellem også gik på Den Rejsende Højskole; det udløste statstilskud til dette driftige foretagende.

Men vi har altså private skoler her i landet, og vi har ganske mange, så der er intet til hinder for, at skolerne kan fortsætte, men det er klart, at det da er vanskeligere, hvis ikke de kan oppebære tilskud. Det er til gengæld knap så vanskeligt for Tvinds skoler, for de er vant til, at en del af de midler, der ellers skulle have været anvendt til undervisning, bliver brugt til andre formål.

Jeg gør meget ud af det synspunkt, fordi der har været tale om, at vi her også var ude på et ideologisk felttog. Vi vil ikke lukke skolerne, vi vil ikke forbyde skolerne, vi vil ikke nedlægge skolerne, vi vil stoppe tilskuddet til skolerne. Det er det, der er det afgørende for regeringen og for mig i forbindelse med, at vi kunne fremsætte dette lovforslag.

Fru Anne Baastrup spørger – jeg gør kun nogle korte bemærkninger – hvorfor vi ikke i stedet kunne bruge de to forslag, som er fremsat, der hedder nr. L 218 og nr. L 219, og så koble en række nye bestemmelser på. Jeg forstod det sådan, at vi for at få styr på disse skoler skulle stille krav, og så nævnte fru Anne